

РЕШЕНИЕ

№ 25296

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Елена Гюрова, като разгледа дело номер **4995** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. С., [дата на раждане], гражданин на И., чрез адв. П. А., със съдебен адрес [населено място], [улица] ет. 3 срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издаден на 03.04.2026г. от Г. Г., консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в Д.-И., с който на основание чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „Д“.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби, твърди се че административния акт е неправилен и необоснован. Според жалбоподателя, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правата на жалбоподателя, защитени от Европейската конвенция за правата на човека. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне, както и присъждането на разноски.

Ответникът КДЛ в Посолството на Република България Д., И., чрез МВнР, изпраща административната преписка в цялост, не се представлява на проведеното открито съдебно заседание.

Административен съд София – град, 43 -ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 12.02.2026 г. Г. С., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти в И.; застрахователна полица за медицински разходи, свидетелство за съдимост, доказателство за адрес в Република България, данни за полет, свидетелство за управление на МПС, трудов договор, банково извлечение, писмо от дирекция „Миграция“, банково извлечение.

Видно от писмо рег. № 536400 – 117956/21.12.2025 г. на Дирекция „Миграция“ до директора на Дирекция „К. отношения“ МВнР, жалбоподателят Г. С. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години и следва да подаде заявление за издаване на виза „D“.

Издаден е оспореният Отказ от 03.04.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ от Г. Г., консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в Д., И.. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 и т. 23 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – при направените проверки е установено явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт. Горното от една страна предполага неразбиране от кандидата условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга – води до нищожност на самия трудов договор. Целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставени са подправени документи с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че съгласувателната процедура по заявлението на кандидата за виза е осъществена електронно и е налице отрицателно становище за кандидата, но той не представлява заплаха за националната сигурност. Мотивите на становището съвпадат с тези на издадения отказ по заявлението за виза.

Административен съд София – град, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспореният отказ е издаден на 03.04.2026 г., но е връчен на 09.04.2026 г., а жалбата е подадена директно в АССГ на 22.04.2026 г., поради което съдът счита, че е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, следователно същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Г. Г., КДЛ в Посолството на Република България в Д., И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 19 от 23.09.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се

подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма, както и че е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби. В него е посочено правното основание за издаването му, но не и конкретни фактически основания, относими към визираните законови разпоредби. В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17) и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т. 23).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 23 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл.10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, трябва да не бъде установена достоверно специфичната цел у чужденеца или да е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Подобни данни не са установени и доказани и от предоставената класифицирана информация от ДАНС. Напротив, по делото са представени всички необходими документи, за да получи лицето исканата от него виза тип „Д“. Видно от събраните доказателства към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, кандидатът вече притежава валидно разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, за срок от 3 години. Това разрешение би следвало да улесни процедурата по получаването на виза тип „Д“, тъй като вече веднъж лицето е било проверено от всички компетентни органи. При проведената процедура за издаването на разрешение за продължително пребиваване с цел работа участие вземат Дирекция „Миграция“, Агенцията по заетостта и ДАНС. Всички тези заинтересувани страни вече веднъж са дали своето положително становище относно Г. С..

Противно на това, издаването на виза е отказано, въпреки наличието на „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Изразеното отрицателно становище от ДАНС действително би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза тип „Д“, но само когато становището касае националната сигурност. Тоест лицето следва да бъде определено като заплаха за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т.2 ЗДАНС. В случая не са доказани подобни съображения, което означава че органът дължи преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си /чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ/.

В заключение, трябва да се посочи и следното: в оспорвания отказ за издаване на виза, не

става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като са изпълнени изискванията на закона и са представени необходимите документи по смисъла на чл. 24и, ал. 5 ЗЧРБ. Също така не се разбира кои са сочените неверни данни или представените документи с невярно съдържание, как и по какъв начин са доказани тези факти или това са само предположения на компетентните органи. Изложеното като мотиви за разлика в подписите в паспорта на лицето и този в трудовия договор не обуславя автоматично липсата на вярно съдържание в договора, както твърди органа, издал акта. Този факт подлежи на доказване по друг ред, а в случая КДЛ няма необходимите правомощия, за да го установи. Субективната преценка на компетентното длъжностно лице за различие в подписите не води до заключението за нищожност на трудовия договор, каквито доводи са изложени в процесния акт. Всичко това посочено по-горе обуславя извода, че издадения отказ не е надлежно мотивиран.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл.15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквато и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни. Отказът за издаване на виза представлява намеса в правото на работа и личен живот на лицето, защитено в ЕКПЧ, тъй като същото не може да да полага труд.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирано. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото

разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, такива се претендират от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. П. А. в размер на заплатената държавна такса – 5.11 евро, разходите за превод на български език на документи – 110.40 евро по фактура / л. 74/ , както и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро за предоставена правна защита и съдействие по представен договор по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 43-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С., [дата на раждане] , гражданин на И. Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издаден на 03.04.2026г. от Г. Г., консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в Д.-И., с който на основание чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „Д“.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Г. С., [дата на раждане] , гражданин на И., представляван от адв. П. А., със съдебен адрес [населено място], [улица] ет. 3 сторените по делото съдебни разноски в общ размер на 615.51 евро, представляващи държавна такса в размер на 5.11 евро, разходите за превод на български език на документи – 110.40 евро по фактура, както и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро за предоставена правна защита и съдействие по представен договор по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: